

Katselen sinua ja näen kasvoistasi eletyn elämäsi. Luen silmäkulmiesi ohuet seitit. Luen väsyneen ihosi. Luen suusi juonteet. Sinulla ole oikeutta enään tulla sanomaan,että rakastat minua. Muistan vielä meidän aikamme. Ne sumuiset päivät ja yksinäiset yöt. Muistan sen pohjattoman tuskan Ja epätoivon silloin, kun palasit viinkojen jälkeen ja rikoit minun onneni. Minä en rakasta sinua enään,sanoit ja kerroit,että sinulla on toinen. Muistan kuinka nöyryyttävää oli, kun minä romahdin polvilleni eteesi ja huusin Jumalalta,että sinä et jättäisi minua. Minä rakastin sinua vuosikaudet en osannut olla onnellinen kenenkään muun kanssa. Pilasin kaikki mahdollisuuteni, satutin heitä kaikkia. Sillä odotin sinua. Aika teki työtään ja muistosi hiipui. Seitsemäntoista pitkää vuotta, eikä mennyt päivääkään,että en olisi sinua muistanut. Nyt tulet luokseni reppu selässä tyhjin käsin. Olet menettänyt kaiken. mMistit minut. Kerrot,että olet aina rakastanut minua. Kerrot minulle kuinka kaunis olen vieläkin. Tiedän abattelin,mutta en sanonut sitä. Katson sinua ja kyyneleet valuvat poskilleni. Minä suren, mutta en suo suruani sinulle. Suren kaikkia heitä jotka menetin. Kuinka heitä loukkasin. Valitteluni,että sinulla menee huonosti. Minulle kuuluu hyvää. Sori vaan kulta, minä en rakasta sinua enään.